

't Beeldeken.

menten van mevrouwe, da ge van doag in 't kastiel moet komen helpen. D'r es ne grueten diner en ge moet de schotels helpe wasschen! . . ."

„In 't kasteel!" riep 't Beeldeken, die van de tijding haast schrikte.

„Natuurlijk!" lachte 't meisje; z'n dineeren zij in de peirdestal niet. Zilt-e komen?"

„Joa ik," antwoordde 't Beeldeken, opstaande.

Weg reeds was 't meisje, vlug in haar bewegingen, elegant en mooi als een jonge dame, met haar zorgvuldig opgeknaapt blond haar en haar zwarte japon, waarop het wit der schort frisch schitterde.

't Beeldeken ging dadelijk naar huis andere kleeren aantrekken. Dan deed zij haar deurtje op 't slot en begaf zich naar 't kasteel. Maar zij schrikte nog eens geweldig eer ze zooverre was: achter een boschje rhododendrons ontwaarde zij plotseling de gansche schitterende schaar van familieleden en gasten, die in het park een wandelingetje maakten. Zij groette schuw van op een afstand en sloeg onthutst, met vurige wangen een kronkelend zijpad in, verbluft en als vernield in haar nederigheid door al dat overweldigend vertoon van kleuren-prachtige toiletten. Met een grooten omweg kwam zij aan den achtergevel van 't kasteel, verlicht toch door 't idee, dat zij nu niet dadelijk onder de oogen harer meesters hoefde te komen.

„Kijk! kijk! zij-je doar al dan!" riep haar de dikke keukenmeid van op den keukendrempel te gemoet. „Hawel, ge lukt het percies, we goan eten. Kom binnen."

Bedeesd kwam het Beeldeken binnen. O! wat 'n mooie, ruime keuken! en wat rook het er lekker, naar sausen en spijzen! Wat 'n overvloedig gerief van alles! Wat 'n prachtige groote kachel! En al die ontelbare, als goud en zilver glanzende potten en pannen die ze nooit gezien had en waarvan ze 't gebruik niet vermoedde! Zij sloeg haar handen van bewondering en eerbied in elkaar.

„Da es hier nen boel, hè?" gilte de keukenmeid. „Ala, zet ou iest moar wat en pakt 'n gloazeke porto, ge zilt er apertijt van krijgen."

„O, nien, nien, 'k 'n durve niet, 'k zoe

zat*) zijn," antwoordde 't Beeldeken, met een soort van angst het glas verwijderend, dat de keukenmeid haar uitschonk.

„Ala toe, toe, g'n moet hier nie gegeneerd zijn," drong de keukenmeid aan. En zij plaatste 't volle glas op den hoek van een groote witte tafel, naast het Beeldeken.

„O, 't es zeker, 'k zal zat zijn," huiverde 't Beeldeken, die er maar eventjes van proefde. „k Voel 't al, 't zit al in mijn heufd."

De meid liep naar de kachel, die zij heftig oppoekte, en lachend en schertsend, met luidruchtig voetengeschuifel, kwamen twee der knechts, de koetsier en de tafeln knecht binnen.

„Es 't geried, Marie!" riep de eerste, „w' hèn honger." Toen zagen zij 't Beeldeken en groetten haar: „Ah! dag Filemiene; hoe goat 't er mee! Komt-e gij hier euk 'n beetsen helpen?" En zonder op 't antwoord te wachten ging de koetsier naar de kast waar de flesch port in stond, en schonk er zich twee groote glazen na elkaar uit.

„Ala! ala! ala! 'n beetse wijs zijn, zulle!" keerde de keukenmeid zich boos-dreigend om.

„Watte! meuge we wij euk gien gloazeken pakken!" schertste de koetsier. En, de flesch overhandigend aan den tafeln knecht, die er zich insgelijks twee groote glazen uitschonk, vloog hij op de keukenmeid af, en greep haar in de lendenen vast, en gaf haar wild een zoen.

Maar woedend gooide zij hem weg, en rukte met geweld de flesch uit de handen van den tafeln knecht, en zette ze weer in de kast achter slot.

„Ge moet 'n beetse wijs zijn, zeg ik ulder, of g'n krijg niets mier. Ala! zet ulder aan toafel, we goan eten. Verdome! . . . moe 'k al weere bellen veur die stomme bovenmeisens! Ala, Frans, bel ze gij ne kier op, z'n zijn nooit op ulderen tijd, die leege vodden!"

Het Beeldeken zette bange, vreemde oogen op. Hoe durfden zij toch zoo ruw, zoo oneerbiedig doen in dat prachtig kasteel waar alles haar zóó imponeerde! En plotseling dacht zij weer met groote droefheid aan haar overleden man, die ook zijn leven lang zóó'n diepen eerbied had voor het kasteel.

*) Dronken.